

Uiteindelijk wordt de persoonlijkheid van Thys zelf, en dan vooral zijn fascinatie voor liften, even het echte onderwerp van het gesprek vooraleer de interviewer terugkeert naar het werk en de denkprocessen die het veroorzaakt.

Ondertussen word je, op het scherm achter de pingpongtafel, getraceerd op een hele collectie beelden. Uittreksels uit de video van *Vernissage* bijvoorbeeld. Maar ook close-ups van de geïnterviewde. Die beelden van zijn gezicht worden steeds vaker gemanipuleerd: het beeld wordt ontdudd, versmald, uitgerekt, verkleind.... Met de vreemdste gevolgen. Op vele momenten moet je niet veel verbeelding hebben om in die beeldmanipulaties voorstellingen van genitaliën te zien. Daarnaast krijg je heel wat schema's te zien die de speltheorie van Nash verduidelijken. En natuurlijk krijg je ook nu weer een bekoorlijk lichtspel dat de tafel in al zijn glorie laat verschijnen. De opeenstapeling van al die informatie leidt tot een gigantische overload en mystificatie. Op een haast perverse maar sublieme manier wordt hier elk denken over kunst op losse schroeven gezet. De kunstenaar als gek, als estheet, als iemand met een bijzonder denkproces; het kunstwerk als een voorwerp met magische eigenschappen, als een esthetisch object, als een sociale katalysator, kortom elk denkbaar cliché van de laatste hon-

derd jaar over kunst passeert hier de revue. Enkel de rol van het publiek lijkt –relatief– duidelijk en niet zo glorieus. Op een paradoxale manier wordt het object waar het allemaal om begonnen is er des te fascinerender door. De pseudo-betonnen pingpongtafel krijgt gaandeweg de allure van een fata morgana van de kunst, een vorm van fantoomkunst, een verlate en verweesde erfgenaam van de *readymades* van Marcel Duchamp. De hele opzet van het spel viert het subliminale, onvatbare van elke vorm van kunst. De betekenis ervan ligt uiteindelijk slechts in zijn effecten. Zowel het maakproces als de effecten bij de kijker zijn echter grotendeels een *black box*.

Dat wordt, in een tweede deel van de opvoering, nog eens hernomen in een gesprek tussen twee pingpongers. De ene, Marc Iglesias, nam al deel aan *Vernissage I*. De andere, Kristof Coenen, zit zich af te vragen waar dit allemaal toe leidt. Maar ook deze, schijnbaar levensechte, vertoning is fake want Coenen verradt zelf voortdurend dat hij een vooraf uitgeschreven scenario volgt. Ook de 'echte' pingpongspelers zitten dus gevat-gevangen in een spel waarvan de regels, de inzet en de betekenis uiteindelijk nooit duidelijk worden. Ziedaar een treffend beeld van het menselijk bedrijf. Wat een pingpongtafel, als kunst, niet kan aanrichten. •

 UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM
 Faculteit der Geesteswetenschappen

MA Programme

Artistic Research

The master Artistic Research seeks to form a bridge between art and science by means of new forms of research.

The MA programme is designed as a full time sixteen-month course and offers a unique combination of theory and practice. The programme is intended for students with a background in practical arts as well as with an academic background.

Graduate School for Humanities:
graduateschool-figw@uva.nl, +31 20 525 3157,
www.uva.nl/figw-masters. Master Week, February 25-29.
 Application deadline is April 1!